

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/396/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7816206471
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7816206471.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slobodníka v právnej veci žalobkyne B. U., M., H. XXX, zastúpenej JUDr. Hedvigou Gallovou, advokátkou, Bratislava, Zámocká 26, proti žalovanej POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej JUDr. Katarínou Hegedúšovou, Bratislava, Majerníkova 3/A, IČO: 42 185 190, o neplatnosť zmluvy o úvere a i., o odvolaní strán sporu proti rozsudku 4Csp/20/2016-104 z 20.3.2018 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok vo výrokoch II. a III.
Žalobkyni p r i s u d z u j e náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj súd) rozsudkom rozhodol: I. Zastavuje konanie o určenie neplatnosti Zmluvy o úvere č.702700987 z 25.5. 2011. II. Zaväzuje žalovaného zaplatiť žalobkyni 543 € v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. III. Žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

2. V odôvodnení rozsudku, o. i., uviedol čo žalobkyňa podanou žalobou žiadala, čo žalovaný vo svojom vyjadrení zo 4.11.2016 žiadal (čo uviedol), čo žalobkyňa vo svojom vyjadrení zo 17.5. 2017 uviedla, čo žalovaný vo svojom vyjadrení „doručeného“ mu 17.10.2017 uviedol a ako sa žalobkyňa v písomnom podaní z 10.11.2017 vyjadrila (reprodukoval doslovne podstatný obsah žaloby a uvedených vyjadrení). Ďalej, citujúc znenie § 9 ods.1/,2/ a § 11 ods.1/ písm. a/ z.č.129/2010 o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, uviedol: Podľa uvedenej platnej právnej úpravy v čase podpisu úverovej zmluvy (ďalej len zmluva) a to § 9 ods.2/ písm. f/,j/ a k/ Zák.č.129/10 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, musí zmluva o spotrebiteľskom úvere (ďalej len zmluva) okrem všeobecných náležitostí podľa O. z. obsahovať aj tieto náležitosti: - dobu trvania a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, - celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy, uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, - výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Absencia uvedených podstatných náležitostí v spotrebiteľskej zmluve (ďalej len zmluva) je podľa § 11 ods.1/ písm. a/ cit. zák. sankcionovaná tak, že sa poskytnutý spotrebiteľský úver stáva zo zák. bezúročný a bez poplatkov. Oboznámil sa s listinnými dôkazmi predloženými žalobkyňou - zmluvou z 25.5.2011 uzavretou medzi stranami sporu, dohodou o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov (ďalej len dohoda), rozhodcovskou zmluvou, splátkovým kalendárom, prehľadom splátok, listinami preukazujúcimi jednotlivé úhrady zo strany žalobkyne pre žalovaného. Uviedol, čo vyplýva z obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len zmluva) a z dohody uzavretej medzi stranami sporu 25.5.2011. Z listinných dôkazov predložených žalobkyňou vyplýva, že strany sporu uzavreli zmluvu č.702700987 25.5.2011 a toho istého dňa aj

dohodu. Výška poskytnutého úveru predstavovala 400 €. Na úhradu úveru sa žalobkyni vykonávali zrážky zo mzdy na základe Dohody uzavretej medzi stranami sporu 25.5.2011. Predmetná zmluva neobsahuje náležitosti uvedené v § 9 ods.2/ písm. f/,j/ a k/ Zák.č.129/10 Z. z. a to dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. nakoľko zmluva neobsahuje podstatné náležitosti podľa § 9 ods.2/ písm. f/,j/ a k/ Zák.č.129/10 Z. z., podľa § 11 ods. 1/ písm. a/ cit. zák. zmluva sa stáva zo zák. bezúročnou a bez poplatkov. Po oboznámení sa s jednotlivými listinnými dôkazmi predloženými žalobkyňou a tvoriacimi súčasť súdneho spisu (výpismi z účtov z peňažných ústavov - Slovenská sporiteľňa, a.s. ZUNO BANK AG, potvrdeniami Poštovej banky, a.s.) mal preukázané, že žalobkyňa ku dňu podania žaloby uhradila na úhradu úveru celkovo 943 €. Citoval znenie § 451 a § 456 O. z. Spotrebiteľská zmluva (ďalej len zmluva) uzavretá medzi stranami sporu neobsahuje podstatné náležitosti podľa § 9 ods.2/ písm. f/,j/ a k/ Zák.č.129/10 Z. z., preto podľa § 11 ods. 1/ písm. a/ cit. zák. zmluva sa stáva zo zák. bezúročnou a bez poplatkov. Plnenie žalobkyne pre žalovaného nad 400 € je potrebné považovať za bezdôvodné obohatenie získané plnením bez právneho dôvodu podľa § 451 ods.2/ O. z., ktoré podľa § 456 O. z. žalovaný je povinný vydať žalobkyni. Zistil, že žalobkyňa zaplatila žalovanému nielen istinu 400 €, ale aj ďalšie splátky (spolu 943 €) dôkaz - splátky a pokuty. Z dôvodov tvrdených žalobkyňou posúdil predmetnú zmluvu ako bezúročnú a bez poplatkov. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2/ CSP (jeho znenie citoval). Žalobkyňa bola v konaní čiastočne úspešná, o náhrade trov konania rozhodol tak, že „žiadne“ zo strán nemá na náhradu trov konania právo. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP (jeho znenie citoval). Žalobkyňa mala vo veci plný úspech, teda jej priznal plnú náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, podľa § 262 ods. 2/ CSP.

3. Žalobkyňa voči výroku Rozsudku, ktorým súd: - žiadnemu zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania podala včas o d v o l a n i e, pričom ako odvolací dôvod uplatnila § 365 ods.1 písm. h) CSP, keďže súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odôvodnenie: Žalobou podanou na súd 8.9.2016 sa domáhala určenia, že Zmluva č.702700987 z 25.5.2011 uzavretá medzi ňou a žalovaným je neplatná a domáhala sa od neho vydania bezdôvodného obohatenia. Následne s poukazom na aktuálnu súdnu prax v písomnom vyjadrení adresovanom súdu 19.5.2017 upravila petit žalobného návrhu s tým, že žiadala určiť bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy a naďalej žiadala vydať bezdôvodné obohatenie 543 €. Podstatou samotnej žaloby bol jej nalievavý právny záujem vyriešiť všetky sporné právne otázky medzi stranami sporu a dať jej odpoveď, aká je skutočná výška jej dlhu voči žalovanému z titulu predmetnej zmluvy a následne vydanie bezdôvodného obohatenia v prípade ak súd rozhodne o neplatnosti zmluvy, resp. jej časti týkajúcej sa úrokov a poplatkov. Vzhľadom k tomu, že súd ustálil oddeliteľnosť časti zmluvy (úroky, poplatky) od samotnej zmluvy ako celku, vyslovil svoj právny názor k danej otázke, a preto upravila žalobný petit tak, že „žiadala“ určiť bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy. Súd žalobe v upravenej forme v plnom rozsahu vyhovel, avšak nepriznal jej náhradu trov konania podľa § 255 ods.2 CSP s odôvodnením, že strana vo veci mala úspech len čiastočný. S takýmto právnym názorom súdu nesúhlasila, pretože obsahovo jej žalobe bolo vyhovené v plnom rozsahu a takýto záver súdu sa javí formalisticky. Súd musí vychádzať z obsahu podaného návrhu. Navyše v odôvodnení rozhodnutia súdu v ods. 25. a 26. uvádza, že o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP, teda priznal strane náhradu rov konania, čo je však tam pravdepodobne uvedené omylom. Otázku náhrady trov konania upravuje CSP v § 251 a n. Citovala znenie § 255 ods.1 CSP. Všeobecne platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Zásada zavinenia sa uplatní najmä v prípade, kedy je konanie zastavené (§ 256 CSP). Citovala znenie § 257 CSP. Mala vo veci úspech vo výške 100 %, a preto mala za to, že jej patrí aj náhrada trov Na základe uvedeného, v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci navrhla rozhodnutie súdu podľa § 388 CSP v napadnutom výroku, t.j. vo výroku, ktorým: - žiadnemu zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania z m e n i t' a priznať jej právo na náhradu trov konania vo výške 100 %. Zároveň si uplatnila trovy odvolacieho konania vo výške 100 %.

4. Proti výroku II. a III. Rozsudku podala žalovaná v zákonnej 15 dňovej lehote o d v o l a n i e, a to z nasledovných dôvodov: V konaní došlo k vade uvedenej v § 365 ods.1 písm. d),f) a h) CSP tým, že Súd prvého stupňa (ďalej len Súd) Rozsudok nedostatočne odôvodnil (najmä tým, že sa nevysporiadal s jej argumentáciou a iba nekriticky prevzal argumentáciu žalobcu), čím odňal jej možnosť konať pred Súdom, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napokon rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. I. K nepreskúmateľnosti

rozhodnutia. V odôvodnení rozhodnutia súd musí stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. Zároveň mal súd dbať na to, aby odôvodnenie rozhodnutia bolo presvedčivé. Odôvodnenie predmetného rozhodnutia však tieto zák. stanovené podmienky nespĺňa. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9.12.1994, séria A, č.303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z r.1993, sťažnosť č.18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len ÚS SR; nález z 12.5.2004, I ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych opravných prostriedkov. II. K posúdeniu zmlúv o úvere. Okrem opakovania časti svojho vyjadrenia zo 4.11.2016 (č.l.13 a 15) k žalobe, uviedla ďalej: V predmetnom prípade je sporné, v súvislosti s predmetnou zmluvou prisúdiť žalobcovi právny status spotrebiteľa, a teda súdom cit. ust. týkajúce sa ochrany spotrebiteľa sú neaplikovateľné. Zmluva bola uzatvorená v zmysle § 269 ods.2. Obch. zák. Žalobca vstúpil do právneho vzťahu s ňou na základe vyhlásenia, že poskytnuté peňažné prostriedky použije na výkon zamestnania, a teda nie na svoju súkromnú potrebu. Poukázala, že žalobca prehlásenie, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon zamestnania vlastnoručne podpísal, pričom tento prejav vôle je na prednej strane zmluvy a prehlásenie dlžníka je zrozumiteľne, určito a jasne „uvedený“ hneď vedľa podpisu dlžníka. Poukázala že disponuje vlastnoručne „podpísaním“ prehlásením dlžníka, že finančné prostriedky sú poskytnuté na účel zamestnania, a teda dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje žalobcu a ten relevantnými dôkazmi nevyvrátil jej tvrdenia, ale len účelovo svojím vyjadrením tvrdí že sa jedná o spotrebiteľský vzťah. Avšak takéto tvrdenia považovala za nedôvodné, ktoré nenachádzajú žiadnu oporu v zák. alebo dôkazných prostriedkoch, pričom predložila dostatočný dôkazný prostriedok a to vlastnoručne „podpísanie prehlásenie“ žalobcu a žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno a súd sa len na základe jeho kritických vyjadrení „sa“ priklonil k jeho tvrdeniam. Poukázala na prostriedky procesného útoku, ktoré jasne preukázala a to prehlásenie žalobcu, pričom žalobca ako prostriedok „procesného obrany“ žiadnym relevantným spôsobom nevyvrátil opak, pričom v tomto prípade je potrebné poukázať na § 151 ods.1 CSP (jeho znenie citovala). Citovala z odôvodnenia Rozsudku Krajského súdu (ďalej len KS) v Žiline: 9Co/343/2013 z 19.9.2013. Žalobca svoju vôľu uzavrieť zmluvu potvrdil svojím podpisom. Skutočnosť, že dodatočne usúdil, že zmluva je pre neho subjektívne nevýhodná ešte nezakladá absolútnu neplatnosť právneho úkonu a nemožno ju kvalifikovať ako nedostatok vážnosti vôle. Dôkaz: Zmluva. Dovolila si poukázať na ďalší dôkazný prostriedok preukazujúci účel poskytnutia finančných prostriedkov na zamestnania a to na žiadosť o úver uzatvorenú 25.5.2011. V predmetnej žiadosti Žalobca dobrovoľne uvádzal skutočnosti týkajúce sa účelu na ktorý sa peňažné prostriedky majú použiť. Prehlásil a toto prehlásenie vlastnoručne v žiadosti o úver podpísal, že žiada finančné prostriedky na výkon zamestnania. Dôkaz: Žiadosť o úver. Navyše 25.5.2011 bol podpísaný aj dodatok k zmluve č.702700987, v ktorom bolo uvedené nasledovné: Dole podpísaný B. U. vyhlasujem, že veriteľom poskytnuté finančné prostriedky vo výške 400 € použijem na nákup výpočtovej techniky za účelom výkonu zamestnania. Týmto sa zaväzujem, že poskytnuté finančné prostriedky použijem výlučne na uvedený účel. Dôkaz: Dodatok k zmluve. Okrem toho žalobca s ňou uzatvoril aj ďalšie zmluvy a v nich rovnako vyznačil a vyhlásil, že peňažné prostriedky použije na účel zamestnania. A teda akékoľvek tvrdenia o nevedomosti, ľahkomyselnosti alebo o jej praktikách považovala za nedôvodné, nakoľko žalobca mal dostatočnú vedomosť o obsahu a významu zmluvy, „ktoré“ s ňou uzavrel. A teda dovolávať sa subjektívnej nevýhodnosti považovala za irelevantné a účelové. Dôkaz: Zmluva 1, Žiadosť 1, Zmluva 2. Poukázala na § 149 a n. CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany a koncentrácia konania. Mala za to, že nie je „naplnená podmienky“ § 150 CSP (jeho znenie citovala). Žalobca vo svojom podaní nepreukázal účel poskytnutia peňažných prostriedkov (len účelovo tvrdil, že ich na účel zamestnania nepoužil) ale ona si dostatočne splnila dôkaznú povinnosť, nakoľko predložila prehlásenie dlžníka (žalobcu) že finančne prostriedky použije na účel zamestnania. Poukázala na zákonnú zásadu koncentrácie konania a zásadu hodnotenia dôkazov ako aj zásadu rovnosti účastníkov konania. Zároveň sa domnievala, že ide o naplnenie čl.5 CSP, teda o zjavné zneužitie práva, ktoré nepožíva právnu ochranu. Mala za to, že nie je naplnená základná zásada CSP v zmysle čl.8 CSP (jeho znenie citovala). Dokazovať je povinný každý, kto v spore niečo tvrdí. Nedodržanie dôkaznej povinnosti a následne neunesenie dôkazného bremena vedie v prípade žalobcu k procesnej pasivite, ktorá je rovnako

„sankciovaná“ stratou sporu. Poukázala v tomto prípade na Rozsudok Najvyššieho súdu (ďalej len NS) SR, 5Cdo/196/2009 ako aj rozsudok NS SR 5Obo/52/2010 a citovala, čo konštatuje. Zároveň poukázala na to, že tvrdenia žalobcu nie sú ničím podložené, a teda spotrebiteľský charakter zmluvy riadne neodôvodnil a nepodložil relevantnými dôkazmi, pričom dôkazné bremeno v tomto prípade spočíva práve na jeho strane. V prípade ak žiada podriaadiť zmluvy uzavreté za účelom zamestnania pod znenia zák. o spotrebiteľských úveroch je jeho povinnosťou preukázať skutočnosti svedčiace v jeho prospech. Citovala, čo sa uvádza v rozhodnutí NS SR vydanom v konaní: 7Cdo/353/2014 a citovala z Rozhodnutia (Uznesenia) z 31.3.2008 NS SR vydaného v konaní: 4 Obo/145/2007 a z Rozhodnutia (Uznesenia) z 21.1.2015 (z bodu 26. odôvodnenia) ÚS SR vydaného v konaní: II. ÚS/38/2015-17. Dôležité teda je, na aký účel bol úver poskytnutý a nie na aký účel žalobca finančné prostriedky naozaj použil. Ona je povinná preukázať, na aký účel boli peňažné prostriedky poskytnuté. Nenesie, však, povinnosť preukazovať či naozaj klient použije prostriedky na daný účel. Je nemysliteľné aby kontrolovala, ak uzatvorila vyše 400 000 zmlúv o úvere každého klienta, na čo financie použije. Ten sa sám zaväzuje svojim podpisom, že prostriedky budú použité na poskytnutý účel. Mala za to, že skutočnosť, že Zmluva má povahu formulárovej (adhéznej) zmluvy ešte samo o sebe nevytvára predpoklad, že Zmluvu je potrebné posudzovať ako spotrebiteľskú. Pod pojmom formulárová zmluva je potrebné rozumieť zmluvu, ktorú používa dodávateľ, resp. podnikateľ v 2 a viacerých prípadoch a zväčša je vopred pripravená. Uvedený postup je súčasťou bežnej podnikateľskej praxe a má za účel zjednodušiť kontraktačný proces, a to aj pri uzavieraní zmlúv medzi podnikateľmi navzájom. Z uvedeného vyplýva, že formulárová zmluva môže byť právnym dôvodom vzniku absolútneho obchodu (zmluvy o úvere). Vzhľadom na uvedené považovala tvrdenia Žalobcu o tom, že pred uzavretím „Zmluva“ nebol dostatočne informovaný o význame jednotlivých ust. a o tom aký budú mať pre neho (dožadujúc sa postavenia spotrebiteľa) jednotlivé časti Zmluvy, za bezpredmetné. Obzvlášť ako to bol práve Žalobca kto inicioval uzavretie Zmluvy v danej podobe, tým že dobrovoľne vyznačil účel použitia finančných prostriedkov. Skutočnosť, že Žalobca dodatočne došiel k záveru, že je pre neho Zmluva subjektívne nevýhodná nemôže byť na jej ujmu, ktorá konala v dobrej viere, že Žalobca má úmysel použiť finančné prostriedky na účel zamestnania. Na základe uvedeného je nesporné, že finančné prostriedky použil na výkon povolania, pričom podľa zák. o spotrebiteľských úveroch, Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Preto nemožno predmetný úver posudzovať v zmysle zák. o spotrebiteľských úveroch. Dovolila si dať do pozornosti Rozsudok KS v Banskej Bystrici z 21.2.2017, 14Co/975/2015, ktorý rozsudok okresného súdu (ďalej len OS) potvrdil a citovala, čo vo svojom odôvodnení (v bode 11.) konštatoval. Zmluvné strany sa môžu dohodnúť na základe akého zák. sa ich zmluvné vzťahy v budúcnosti budú spravovať. Rovnako k danému prípadu došlo v predmetom spore. V zmysle VPPU sa zmluvné strany dohodli na tom, že ich vzťahy sa budú spravovať ust. Obch. zák. Zmluva sa uzatvorila v zmysle § 497 a n. Obch. zák. z čoho jasne vyplýva, že iný zák. ani na daný zmluvný vzťah nie je možné aplikovať. Ak by tak bolo urobené bolo by to v rozpore so zák. Obch. zák. uvádza, že explicitne uvedené zmluvy sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov jeho ust., od ktorého sa nie je možné odchyliť, keďže ide o kogentné ust. [citovala znenie § 261 ods.3 písm. d) Obch. zák.]. Nakoľko dlžník nemienil použiť peňažné prostriedky na svoju súkromnú potrebu, nie je spotrebiteľom. Vzájomný právny vzťah účastníkov konania je teda obchodnoprávny a uplatnenie právnych noriem s cieľom ochrany spotrebiteľa nie je vôbec na mieste. Je teda bezpredmetné skúmať či zmluva obsahuje obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Nepomenovaná zmluva podľa Obch. zák. si vyžaduje dostatočné vymedzenie subjektov, teda zmluvných strán, ktoré uzatvorili zmluvu a vymedzenie predmetu zmluvy. Každopádne si nevyžaduje náležitosti, ktoré uvádza žalobca vo svojich tvrdeniach. Ak strany si zvolia, že zmluvu uzatvoria ako nepomenovanú, náležitosti by sa mali teda posudzovať podľa tých, ktoré si vyžaduje najbližšie ním podobná zmluva, v tomto prípade Zmluva o úvere, ktorá je upravená v rámci Obch. zák. § 497 a n. Ani tam nie „súd“ uvedené náležitosti ako uvádzanie RPMN atď. Z daného dôvodu nie je možné zmluvu považovať za bez poplatku a bezúročnú. Z predmetnej definície spotrebiteľa jasne vyplýva, že z hľadiska určenia jeho statusu je rozhodujúce, na aký účel bol spotrebiteľský úver poskytnutý, a teda nie na aký účel boli poskytnuté peňažné prostriedky dlžníkom následne použité. Ak bol teda úver výlučne na základe vyhlásenia dlžníka poskytnutý na účel zamestnania, nepôjde o spotrebiteľský úver. Je potrebné tiež zdôrazniť, že dlžník podľa zmluvných vyhlásení z vlastnej vôle vstúpil do zmluvného vzťahu za účelom poskytnutia peňažných prostriedkov na výkon zamestnania a toto vyhlásenie potvrdil svojím podpisom. Ona toto jeho vyhlásenie akceptovala, nijako ho neovplyvňovala a ani si ho nevynucovala. Ak by toto vyhlásenie napokon bolo nepravdivé, má ona k dispozícii viacero právnych inštitútov na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov (§ 49a O. z. - dovolanie sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu pre uvedenie do omylu; § 507 Obch. zák.: ak má dlžník poskytnuté peňažné prostriedky podľa zmluvy použiť

iba na určitý účel a dlžník ich použije na iný účel, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil bez zbytočného odkladu použité a nevrátené prostriedky s úrokmi)). Nakoľko žalobca nemienil použiť peňažné prostriedky na svoju súkromnú potrebu, nie je spotrebiteľom. Je potrebné tiež zdôrazniť, že žalobca podľa zmluvných vyhlásení z vlastnej vôle vstúpil do zmluvných vzťahov za účelom poskytnutia peňažných prostriedkov na výkon zamestnania a toto vyhlásenie potvrdil svojím podpisom. Ona toto jeho vyhlásenie akceptovala. Táto skutočnosť je pritom jasne preukázaná Zmluvou. Záverom tejto časti treba uviesť, že ona pri poskytovaní peňažných prostriedkov vychádza čo do účelu z vyhlásenia jednotlivých klientov. Oblasť predmetu podnikania „žalobcu“ je charakterizovaná ako rýchle „pôžičky“ (úvodzovky žalovaná), kde nie je žiaden čas na preukazovanie pravdivosti zmluvných vyhlásení klientov. Ak by tieto vyhlásenia napokon boli nepravdivé, má k dispozícii viacero právnych inštitútov na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov (§ 49a OZ); § 507 Obch. zák. V prípade jej postavenia treba akcentovať aj jej dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu so žalobcom vstupovala. Jej argumentácia v tomto smere je napokon v plnom súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora (ďalej len ESD) v oblasti práva na ochranu spotrebiteľa, na ktorú zjavne „zabudol“ (úvodzovky žalovaná) poukázať žalobca. Pri výklade pojmu spotrebiteľ je potrebné chrániť dobrú vieru druhej strany. Ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovoliavať toho, že mala postavenie spotrebiteľa (ESD, C-464/01, vo veci Johann Gruber proti Bay Wa AG publikovaný o. i. v Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník I. § 1-459. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s.468-469). Obdobne, pokiaľ spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom (alebo v tomto smere uvedie dodávateľa do omylu), je treba takúto obligáciu charakterizovať ako obchod, a nie spotrebiteľský záväzok, pretože je potrebné chrániť dodávateľovu dobrú vieru, pretože dobrá vieru je všeobecným princípom zmluvného práva (Bundesgerichtshof, SRN, 22.12.2004, VIII ZR 91/04 publikovaný o. i. v Eliáš, K. a kol.: Občanský zákoník. Velký akademický komentář. 1. svazek. § 1-487. Praha, Linde 2008, s.324; Selucká, M. Ochrana spotřebitele v soukromém právu. 1. vydání. Praha: C. H. Beck 2008, s.54). Analogicky, ak žalobca v Zmluve uviedol a aj podpísal, že poskytované peňažné prostriedky sú na účel výkonu jeho zamestnania, treba chrániť jej dobrú vieru a žalobcovi nepriznať právne postavenie spotrebiteľa. • S obdobným prípadom sa vysporiadal aj KS v Banskej Bystrici, ktorý zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie súdu „prvé“ stupňa. OS Žiar nad Hronom rovnako posudzoval zmluvu o úvere, podpísanú za účelom povolania a vyhodnotil ju ako spotrebiteľskú vo svojom rozhodnutí vedenom pod 10C/122/2013-71 z 10.9.2014. KS Banská „bystrica“ 25.11.2015 Rozsudkom 14Co/1553/2014 jeho rozhodnutie zrušil, a citovala, ako to odôvodnil. Súd zmluvu posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú. Napriek tomu, že odcitoval zákonné ust. zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zák. o spotrebiteľských úveroch neuviedol ani jediné tvrdenie, na podporu svojho rozhodnutia, z akého dôvodu posúdil zmluvu ako spotrebiteľskú, napriek tomu, že dlžník sa jasne zaviazala, že ide o úver vzatý za účelom zamestnania. Opakovala doslovne skutočnosti uvedené v bode I. odvolania. Poukázala, na to, že napádaný rozsudok je nepreskúmateľný a jej tak „v zmysle“ došlo k odopretiu možnosti konať pred súdom. Poukázala na nedostatočné odôvodnenie predmetného rozsudku a jeho následnú nepreskúmateľnosť. Odôvodnenie predstavuje významnú časť rozsudku a je veľmi významné z hľadiska presvedčivosti, logickosti a preskúmateľnosti rozhodnutia. Je presvedčená, že odôvodnenie rozhodnutia musí byť logické, konzistentné a súd musí všetky dôkazy posúdiť v ich vzájomných súvislostiach a to tak, aby presvedčivo dokázal vyargumentovať zistený skutkový stav. Povinnosť riadne odôvodniť súdne rozhodnutie ako súčasť práva na spravodlivý proces, bola už prejedikovaná početnými rozhodnutiami ako NS SR tak aj ÚS SR. Predložila listinné dôkazy, ktoré nasvedčujú účelu. Žalobca nepredložil ani jediný dôkaz o tom, že by bol úver vzatý za spotrebným účelom, a aj napriek tomu, súd sa priklonil na jeho stranu, a to bez toho aby odkázal na akýkoľvek dôkaz, ktorý by svedčil jeho tvrdeniam a napokon jeho rozhodnutiu. Z rozhodovacej činnosti OS je všeobecne známe, že len málokedy sa vysporiadajú s námietkou účelu poskytnutých finančných prostriedkov, a bez uvedenia dôkazov, o ktoré sa opreli posúdia zmluvy o úvere obchodnoprávneho charakteru ako zmluvy spotrebiteľské. Opakovala doslovne skutočnosti uvedené v 5. ods. na str.7 odvolania. III. Vzhľadom na uvedené navrhla podľa § 391 ods.1 C. s. p. v platnom znení rozsudok výrok II. a III. OS Rožňava, č. k. 4Csp/20/2016 z 20.3.2018, zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. zmeniť rozhodnutie súdu tak, že žaloba sa v celom rozsahu zamietá. Zároveň žiadala úhradu trov konania, ktorý jej vznikli, vrátane trov odvolacieho konania.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej, o. i., opakovala časť svojho vyjadrenia zo 17.5.2017 (č.l.26-26 p. v.) a z 10.11.2017 (č.l.59-59 p. v.) a ďalej uviedla: Udala, že nesúhlasí s právnym názorom žalovaného uvedeným v odôvodnení odvolania a udala, že svoj žalobný nárok považuje za dôvodný a podaný v zákonnej lehote. Zároveň sa plne stotožňuje s právnym názorom súdu. Mala za to, že jej nárok je v súlade s § 451 a n. a v zmysle § 456 O. z. v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy, a

preto je rozhodnutie súdu správne. V ďalšom žalobkyňa naďalej poukázala na § 52, § 53, § 54 O. z. v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy, zák.č.129/10 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a čl.3 ods.1,2 Smernice Rady č.93/13 EHS z 5.4.1993. Z dôvodu, že zmluva neobsahovala všetky zákonné náležitosti, tak úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkový s poukazom na § 9 ods.2, písm. f),j),k) zák. o spotrebiteľských úveroch (v tom čase podľa zák.č.129/10 Z. z., v dôsledku čoho sa takáto zmluva stáva podľa § 11 ods.1, písm. a) cit. zák. bezúročnou a bez poplatkov, a preto jej plnenie pre žalovaného nad 400 € je plnením bez právneho dôvodu podľa § 451 ods.2 OZ, ktoré je v zmysle § 456 OZ povinný žalovaný vydať jej z titulu bezdôvodného obohatenia. Naďalej poukazovala na to, že v čase podpisovania zmluvy nemala možnosť výberu, a teda musela podpísať všetky tlačivá, ktoré jej boli predložené pri podpisovaní samotnej zmluvy, ako aj dodatkov, pričom žalovaný, ako veriteľ, prostredníctvom tretej osoby - svojho splnomocneného zástupcu - by ani nemal dojednávať žiadne dodatky k zmluve, ktoré sám aj podpisuje, t.j. sprostredkovane uzavierať vzájomne závislé zmluvy, ktoré súvisia so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Získanie spotrebiteľského úveru nemožno podmieniť uzavretím vzájomne závislej zmluvy (dodatku), ktorý musela podpísať, pretože poskytnutie úveru bolo podmienené podpisom aj tohto dodatku. Ani jej nebolo objasnené, z akého dôvodu sa musí uviesť nejaký konkrétny účel využitia poskytnutej pôžičky, a zo strany splnomocneného zástupcu žalovaného jej bolo oznámené, že ide len o formálnu záležitosť, a preto súhlasila s tým, aby sa tam uviedlo, že poskytnuté finančné prostriedky použije na nákup výpočtovej techniky za účelom výkonu zamestnania, čo sa vraj uvádzalo aj v iných obdobných prípadoch. Ide ojaz len o formálnu záležitosť, pretože ani nie je konkrétne uvedené o aký nákup výpočtovej techniky by malo ísť a či konkrétna výpočtová technika mala slúžiť výlučne na výkon povolania. Tu je potrebné poukázať na skutočnosť, že ani nemala živnostenské oprávnenie, teda podnikateľskú činnosť nevykonávala. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení neuvádza pravdu, keď v odôvodnení svojho odvolania uvádza, že prehlásenie, že finančné prostriedky sú poskytnuté na nákup výpočtovej techniky za účelom výkonu zamestnania vlastnoručne podpísala, a že toto prehlásenie v dodatku k zmluve o úvere z totožného dňa ako je podpísaná Zmluva o úvere (25.5.2011) je zrozumiteľné, určito a jasne podpísané dlžníkom, pretože táto listina je taktiež na vopred pripravenom predtlačovom formulári, tak ako aj Zmluva, kde sa len dopisovali údaje o dlžníkovi. Tu je potrebné poukázať na to, že jednoznačne sú v týchto tlačivách dopísané údaje dlžníka, ako fyzickej osoby, pretože sa tam uvádza rodné číslo dlžníka a číslo OP, a nie údaj IČO, pokiaľ by mala byť subjektom dlžníka právnická osoba - SZČO. Nevykonávala žiadnu podnikateľskú činnosť v čase uzatvorenia Zmluvy, nemala ani živnostenské oprávnenie na takúto činnosť, čo je možné zistiť nahliadnutím do centrálnej evidencie Živnostenského registra SR (túto skutočnosť si mal predovšetkým overiť žalovaný v čase poskytovania úveru), ktorú skutočnosť preukazuje dostatočným relevantným spôsobom a určite to nie je iba jej účelové tvrdenie, tak ako to uvádza žalovaný. Mala za to, že žaloba bola podaná dôvodne, súd vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie, správne vo veci rozhodol. S poukazom na uvedené navrhla odvolanie žalovaného zamietnuť a potvrdiť napadnutý Rozsudok v II. a III. výroku ako vecne správny podľa § 387 CSP. Zároveň si uplatnila trovy odvolacieho konania, a to za právne zastupovanie v odvolacom konaní vo výške 100 %.

6. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedla: I. Mala za to, že sa dostatočne vyjadrila ku všetkým relevantným skutočnostiam prostredníctvom svojich doterajších písomných podaní, na ktorých trvala v celom rozsahu. Nakoľko žalobca vo svojom vyjadrení neuvádza nové skutočnosti týkajúce sa predmetu tohto sporového konania, považovala obsah svojich písomných podaní za dostačujúci i vo vzťahu k odvolaniu žalobcu. II. Vzhľadom na uvedené i naďalej navrhovala, podľa § 391 ods.1 C. s. p. v platnom znení rozsudok výrok II. a III. OS Rožňava, č. k. 4Csp/20/2016 z 20.3.2018, zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. zmeniť rozhodnutie súdu prvého stupňa tak, že žaloba sa v celom rozsahu zamieťa. Zároveň žiadala úhradu trov konania, ktorý jej vznikli, vrátane trov odvolacieho konania.

7. Žalobkyňa podala nasledovné vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného k svojmu „dovolaniu“: Rozsudkom súdu bolo rozhodnuté v merite veci a následne voči 2. a 3. výroku rozhodnutia súdu podal odvolanie žalovaný a voči 3. výroku predmetného rozhodnutia podala odvolanie aj ona. Písomnosti doručené súdu 27.4.2018 (jej odvolanie), 9.5.2018 (odvolanie žalovaného), 27.6.2018 (jej vyjadrenie k odvolaniu žalovaného) obsahujú všetky relevantné skutočnosti týkajúce sa „meritu“ veci. Vyjadrenie žalovaného, doručené súdu 3.7.2018 taktiež poukazuje na obsah doterajších písomných podaní, ktoré považovala za dostačujúce. Mala za to, že doterajšie písomné podania sú dostačujúce, súd okrem 3. výroku o náhrade trov konania) rozhodol správne a zákonne. Návrh rozhodnutia súdu (petit). S poukazom na uvedené naďalej navrhovala, odvolanie žalovaného (okrem výroku o trovách konania) zamietnuť, napadnutý rozsudok v merite veci, ako vecne správny podľa § 387 CSP potvrdiť a vo výroku o náhrade trov konania

napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že sa jej prizná náhrada trov konania vo výške 100 % vrátane trov odvolacieho konania.

8. Žalovaná v tzv. odvolacej replike uviedla: I. Zároveň si dovoľila opätovne poukázať na skutočnosť, že 25.5.2011 uzatvorila ako veriteľ so žalobcom ako dlžníkom Zmluvu o úvere č.702700987, na základe ktorej poskytla mu úver 400 €. Žalobca v procese uzatvorenia zmluvy uviedol, že poskytnuté peňažné prostriedky mieni použiť na výkon zamestnania, čo potvrdil svojim vlastnoručným podpisom. Citovala znenie § 2 „písm“ a) zák.č.129/10 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (časová verzia predpisu účinná od 1.1.2011 do 30.11.2011, t.j. v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy). V zmluve je výslovne určený účel uzatvorenia zmluvy - zamestnanie. V zmysle uvedeného § 2 písm. a) Zák. o spotrebiteľských úveroch nie je možné žalobcovi, priznať status spotrebiteľa. Uvedenú jej argumentáciu potvrdil prostredníctvom svojho rozhodnutia aj KS v Bratislave uznesením z 28.3.2017, 21CoE/378/2016-53, v ktorom odvolací súd konštatoval, že súd musí akceptovať limity vyplývajúce z právnej úpravy danej osobitnými právnymi predpismi, ktorými je potrebné rozumieť Zák. o spotrebiteľských úveroch, vymedzujúce pojem spotrebiteľského úveru. Vzhľadom na predmetné osobitosti právnej úpravy, pre účelovosť úveru, ktorý bol poskytnutý dlžníkovi, na posúdenie zmluvy nemožno aplikovať ust. Zák. o spotrebiteľských úveroch. Niet pochybností o tom, že zmluvné vzťahy uzatvárané medzi dodávateľom a fyzickou osobou nepodnikateľom, spĺňajú požiadavku spotrebiteľského právneho vzťahu. Pokiaľ je ale predmetom tohto vzťahu účelovo poskytnutý úver, potom vzhľadom na § 2 písm. a) Zák. o spotrebiteľských úveroch nejde o spotrebiteľský úver a na tieto zmluvné vzťahy (úverové zmluvy) nemožno cit. právny predpis aplikovať. Z uvedeného vyplýva, že úvery poskytnuté na účel zamestnania, povolania, podnikania nemajú povahu spotrebiteľského úveru. II. Vzhľadom na uvedené i naďalej navrhovala, podľa § 391 ods.1 C. s. p. v platnom znení rozsudok výrok II. a III. OS Rožňava, č. k. 4Csp/20/2016 z 20.3.2018, zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. zmeniť rozhodnutie súdu prvého stupňa tak, že sa žaloba v celom rozsahu zamietá. Zároveň žiadala úhradu trov konania, ktoré jej vznikli, vrátane trov odvolacieho konania.

9. Žalobkyňa v tzv. odvolacej duplike uviedla: Naďalej udávala, že nesúhlasí s právnym názorom žalovaného uvedeným vo vyjadrení žalovaného, doručeného súdu 16.8.2018 a udávala, že svoj žalobný nárok považuje za dôvodný a podaný v zákonnej lehote. Uvádzala, že v súčasnosti je jej už zrejmé, že získanie spotrebiteľského úveru nemožno podmieniť uzavretím vzájomne závislej zmluvy (dodatku), ktorý musela podpísať, pretože poskytnutie úveru 400 €, teda uzatvorenie Zmluvy č.702700987 25.5.2011 bolo podmienené podpisom aj tohto dodatku. Ani jej nebolo objasnené, z akého dôvodu sa musí uviesť nejaký konkrétny účel využitia poskytnutej pôžičky, a zo strany splnomocneného zástupcu žalovaného jej bolo oznámené, že ide len o formálnu záležitosť, a preto súhlasila s tým, aby sa tam uviedlo, že poskytnuté finančné prostriedky použije na nákup výpočtovej techniky za účelom výkonu zamestnania, čo sa vraj uvádzalo aj v iných obdobných prípadoch. Bolo jej opakovane zdôraznené, že ide o zjav len o formálnu záležitosť, pretože ani nie je konkrétne uvedené o aký nákup výpočtovej techniky by malo ísť a či konkrétna výpočtová technika mala slúžiť výlučne na výkon povolania. Naďalej poukazovala na skutočnosť, že nikdy nemala žiadne živnostenské oprávnenie, a nikdy podnikateľskú činnosť nevykonávala, čo je možné zistiť nahliadnutím do centrálnej evidencie Živnostenského registra SR (túto skutočnosť si mal predovšetkým overiť žalovaný v čase poskytovania úveru), a keďže tak neučinil, táto skutočnosť preukazuje, že išlo iba o účelovú, formálnu záležitosť, tak ako to tvrdil aj žalovaný v čase podpisovania zmluvy. Svoj naliehavý právny záujem na požadovanom určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy preukázala tým, že práve určením bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy sa majú vyriešiť všetky sporné právne otázky medzi stranami sporu a dať odpoveď spotrebiteľovi, aká je skutočná výška jeho dlhu. Ozaj nie je jej jasné, z akého dôvodu žalovaný spochybňuje povahu poskytnutého úveru, ako úveru spotrebiteľského a tvrdí nepravdu o tom, že predmetný úver jej bol poskytnutý na účel zamestnania, povolania, podnikania. Toto tvrdenie sa ničím nezakladá na pravde. Poukazovala na doterajšie svoje písomné podania a k veci samej už nemala čo dodať. Návrh rozhodnutia súdu (petit). S poukazom na uvedené naďalej navrhovala odvolanie žalovaného (okrem výroku o trovách konania!) zamietnuť, napadnutý rozsudok v merite veci, ako vecne správny podľa § 387 CSP potvrdiť a vo výroku o náhrade trov konania napadnutý rozsudok súdu zmeniť tak, že sa jej prizná náhrada trov konania vo výške 100 % vrátane trov odvolacieho konania.

10. Žalovaná vo vyjadrení k tzv. odvolacej duplike uviedla: I. I naďalej v celom rozsahu trvala na skutočnostiach, ktoré súdu tvrdila prostredníctvom svojich doterajších písomných podaní. II. Mala za to, že listinné dôkazy, ktoré boli v tomto konaní predložené jednak Žalobcom ako aj ňou (t.j. Zmluva, Dodatok k zmluve) zreteľne preukazujú existenciu účelu, na ktorý boli peňažné prostriedky z jej strany Žalobcovi poskytnuté a použité, pričom účel použitia peňažných prostriedkov je navyše bližšie konkretizovaný v

Dodatku k zmluve. Dával opätovne do pozornosti existenciu uvedených listinných dokumentov, ktoré vyčerpávajúcim spôsobom poskytujú odpoveď na otázku účelu poskytnutia peňažných prostriedkov Žalobcovi a aký konkrétny súvis s týmto účelom uzatvorenie príslušnej Zmluvy malo. Skutočnosť, na čo konkrétne bol Žalobcom následne poskytnutý úver aj využitý, ona neskúma, nakoľko je to pre ňu už nepodstatná informácia. Žalobca ako dlžník navyše nemá zo žiadneho zák. informačnú povinnosť voči veriteľovi, aby preukazoval skutočné použitie finančných prostriedkov. Preto z titulu platnej legislatívnej úpravy nie je toho názoru, že musí vedieť či Žalobca (dlžník) v praxi naozaj použil finančné prostriedky na rovnaký účel ako deklaroval v Zmluve. Pokiaľ by sa súd priklonil k argumentácii Žalobcu, týmto si dovoľila poukázať na Odlišné stanovisko sudcu Rudolfa Tkáčika k rozhodnutiu senátu ÚS SR III.ÚS 572/2017 z 20.9.2017, ktoré citovala. Rovnako aj Odlišné stanovisko sudcu Milana Ľalíka k nálezu I.ÚS 547/2012, ktoré citovala. V tejto súvislosti poukázala na Odlišné stanovisko sudcu M. Ľalíka I.ÚS 414/2014 a citovala, čo v ňom konštatuje. Poukázala na skutočnosť, že ochrana spotrebiteľa je síce dôležitým faktorom v spoločnosti, avšak nemožno mu poskytovať takú ochranu, ktorá by viedla k jeho jednostrannému zvýhodňovaniu, spotrebiteľ by bol v takýchto prípadoch zbavený akejkolvek zodpovednosti pred uzatvorením zmluvnej povinnosti dôkladne navzájom zvážiť výhody a nevýhody a podľa toho rozumne konať. Neexistuje ani vecne odôvodniteľný dôvod oslobodiť spotrebiteľa od povinností, ktoré mu ukladá zmluva s rovnocenným partnerom, ak sa k splneniu tejto povinnosti zaviazal dobrovoľne a s vedomím ich rozsahu. V nadväznosti na uvedené mala za to, že ide, v tomto prípade, pod zámienkou narovnávania prirodzených nerovností medzi účastníkmi občianskoprávných vzťahov, prostredníctvom zák. alebo dokonca prostredníctvom judikatúry ESD, k narušeniu princípu rovnosti účastníkov konania, a; legitimita takýchto legislatívnych „úsluh“ (úvodzovky žalovaná) slabším zmluvným stranám sa odvodzuje od predpokladu, že sú na trhu znevýhodnený silnejším ekonomickým postavením ich spolu kontrahenta, t.j. dodávateľa. Súdny sú povinné skúmať konkrétne okolnosti uzatvorenia zmluvy aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nie je možné chápať ako obranu jeho ľahkomyselnosti a nezodpovednosti. Je potrebné klásť dôraz na skutočnosť, že Žalobca uzavrel zmluvu o spotrebiteľskom úvere dobrovoľne, bez pripomienok a nátlaku. III. Žalovaná reprodukuje doslovne časť obsahu svojho vyjadrenia zo 4.11.2016 (č.l.15-17). IV. Vzhľadom na uvedené i naďalej navrhovala podľa § 391 ods.1 C. s. p. v platnom znení rozsudok výrok II. a III. OS Rožňava, č. k. 4Csp/20/2016 z 20.3.2018, zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. zmeniť rozhodnutie súdu prvého stupňa tak, že sa žaloba v celom rozsahu zamietá. Zároveň žiadala úhradu trov konania, ktorý jej vznikli, vrátane trov odvolacieho konania.

11. Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej, došlému súdu 8.10.2018, uviedla: Udávala, že nesúhlasí s tvrdeniami uvedenými vo vyjadrení a odvolaní žalovaného, ktoré považuje za účelové a citácia judikatúr súdov SR a SD EÚ, ktorými neúmerne zaťažuje súdy nie je záväzná pri rozhodovaní tejto konkrétnej veci. Naďalej v plnom rozsahu dotrvala na podanej žalobe, mala za to, že žalobný návrh je dôvodný a domáhala sa vydania bezdôvodného obohatenia 543 € z titulu porušenia zákonných ust. zák. o spotrebiteľských úveroch tak, ako to podrobne opísala vo svojom žalobnom návrhu, ako „ja“ v ďalších písomných podaniach nachádzajúcich sa v spise a následne vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného a ďalších písomnostiach doručených súdu v danej veci, naposledy 27.8.2018. Udávala, že nesúhlasí s tvrdeniami uvedenými v písomných podaniach žalovaného, ktoré „považujú“ za účelové v snahe vyhnúť sa plneniu a v snahe naďalej sa obohacovať na úkor slabšej zmluvnej strany a nesúhlasí ani s jeho tvrdením, že v danom prípade zmluvné strany neuzavreli spotrebiteľský úverový vzťah. Nie je možné sa stotožniť s jeho obranou, že veriteľ už následne neskúma na aký účel dlžník poskytnutý úver využil, že nemá zo zák. informačnú povinnosť skúmať status dlžníka, t.j. či má oprávnenie na podnikateľskú činnosť, pričom samotný postup pri uzatváraní zmlúv o úvere z jeho strany považovala za zavádzanie spotrebiteľa a obchádzanie § 53 OZ, čo sa samozrejme prieči aj dobrým mravom. K veci samej viacej už nemala čo dodať, nesúhlasila s právnym názorom uvedeným v odôvodnení odvolania žalovaného a uvádzala, že v žiadnom prípade nepristupovala k uzavretiu zmluvy s ľahkomyselnosťou a nezodpovednosťou, práve naopak zo strany splnomocneného zástupcu žalovaného „boa“ prezentovaná akási „formálna stránka“ (úvodzovky žalobkyňa) zmluvy ohľadom uvedenia účelu využitia poskytnutých peňažných prostriedkov, pričom obom zmluvným stranám bolo zrejmé, že dlžník potrebuje finančné prostriedky pre svoje osobné potreby na preklopenie zlej finančnej situácie a nemá podnikateľskú činnosť. Už samotné zavádzanie slabšej zmluvnej strany je nekalým konaním zo strany žalovaného. Síce uzavrela zmluvu dobrovoľne, avšak nemala možnosť žiadnych pripomienok a musela prijať zmluvné podmienky také, aké jej ponúkol veriteľ, v žiadnom prípade sa tu nedá hovoriť o „rovnocenných partneroch“ (úvodzovky žalobkyňa). Na základe uvedeného navrhovala rozhodnúť nasledovne: Žalovaný je povinný vydať jej bezdôvodné obohatenie, 543 €, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Priznáva sa jej právo na náhradu trov konania vo výške 100 %.

12. Rozsudok vo výroku I., nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods.1 a § 379 CSP), preto nebol v uvedenom výroku v odvolacom konaní preskúmaný.

13. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP a rozsudok vo výrokoch II. a III. potvrdil podľa § 387 ods.1 CSP, lebo je vecne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil a odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a jeho dôvody sú správne, na čom nič nemení ani odvolanie.

14. Ani jeden z uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

15. Podľa ustálenej súdnej praxe inými vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 365 ods.1 písm. d) CSP] sú všetky vady prejavujúce sa v chybnom postupe súdu pri dokazovaní, v nesprávnom posudzovaní procesných otázok, ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania, v chybnom poučovaní strán sporu a v ďalších nedostatkoch v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú bez ďalšieho, ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

16. Žalovanou v odvolaní uvedené skutočnosti neumožňujú záver, žeby konanie na súde prvej inštancie bolo takou inou vadou postihnuté.

17. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods.1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a p. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

18. Všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

19. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci [§ 365 ods.1 písm. h) CSP] je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

20. Súd použil správne právne predpisy, správne ich aj vyložil a na daný skutkový stav ich i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

21. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku (§ 387 ods.2 CSP) možno doplniť:

22. Žalobkyňa tvrdila, že na základe Zmluvy č.702700987 z 25.5.2011 neboli finančné prostriedky poskytnuté na účel zamestnania, ani na výkon budúceho povolania (nákup výpočtovej techniky) a, že táto zmienka nie je uvedená ani v zmluve.

23. V zmluve je uvedené iba rodné číslo žalobkyne a v dohode jej rodné číslo a názov a sídlo jej zamestnávateľa, ale nijaký údaj, z ktorého by bolo zrejmé, na aký konkrétny výkon zamestnania boli finančné prostriedky poskytnuté.

24. Súdna prax sa zjednotila na názore, že dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon povolania zaťažuje dodávateľa, teda v prejednávanej veci žalovanú.

25. Posúdenie toho, či ide o spotrebiteľský vzťah, podľa judikatúry ESD sa netýka iba formálno-právnych hľadísk, ale aj materiálnej stránky, t. j. povahy a cieľa daného konkrétneho zmluvného dojednaní, teda stav, ktorý vyjadruje potrebu ochrany fyzickej osoby.

26. Čo sa týka námietky žalovanej, že v prejednávanej veci existuje prekážka rei iudicatae, odvolací súd v celom rozsahu odkazuje na závery vyslovené v rozsudku 9Co/71/2018 z 30.1.2019 KS v Košiciach, vydaného v skutkovo a právne analogickej veci tých istých strán sporu, s ktorými sa stotožňuje.

27. Správne rozhodol súd aj o trovách konania, lebo strany sporu mali v konaní rovnaký úspech.

28. Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

29. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

30. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

31. Podľa ods.2 cit. ust. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

32. Žalobkyňa mala v odvolacom konaní, pokiaľ ide o vec samú, plný úspech, preto jej bola priznaná náhrada jeho trov v plnom rozsahu.

33. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.